

EL MEU FUTUR

Cada vegada em falta menys perquè arribi a "l'edat difícil". A mi no em fa por; el que de veritat m'espanta bastant és l' institut, amb tots els exàmens i deures que em posaran, no sé si ho aguantaré. També hi haurà més assignatures i alumnes i mestres nous que no coneixeré de res, però, porto nou anys a l'escola Sant Pau i ja va sent hora de canviar.

Els canvis físics tampoc no seran fàcils, amb l'acne i tot això, necessitaré més pomades i medicaments que una persona amb una malaltia cardíaca. I del creixement del pèl arreu del cos, tampoc me'n salvaré. Ves a saber, que si em creix molt de pèl, encara em confondran amb l'home llop. Per això de gran em vull depilar... Ah! I també afaitar-me, per no ser un noi barbut. Uf! Encara falta el canvi de la veu. Ves a saber si arribo a ser cantant d'òpera... Amb tants canvis i tant poc temps, no sé si podré assimilar-ho tot.

D'altra banda, les hormones se'm revolucionaran i començaré amb el tema de lligar amb les noies, portar roba "de marca", sortir de nit, etc. Bé, ja fa temps que he començat amb el tema de les noies, però la majoria de vegades sense èxit. Quan jo els hi agrado, a mi no m'agraden i a l'inrevés. Suposo que quan arribi a l'adolescència ens posarem d'acord.

El futur no se sap: No sé amb qui em casaré, no sé on viuré, no sé si tindré fills, no sé de què treballaré... Parlant d'això, de gran vull ser arquitecte, físic o fins i tot, estudiar biologia. Des de petit, m'ha agradat molt dibuixar, especialment, edificis, gratacels, ciutats i tot el que estigui relacionat amb l'arquitectura. Sempre m'han dit que dibuixo molt bé i que haig de ser arquitecte. Tampoc és tant difícil, dic jo. També de petit, volia ser pilot de cotxes, perquè m'agradaven, molt però un dia vaig veure una pel·lícula de carreres i vaig veure com els cotxes xocaven i s'estimbaven. Des d'aquell dia vaig decidir que mai seria pilot de cotxes.

Actualment, jugo a bàsquet, perquè em va molt bé pel desenvolupament físic i psíquic. Això és el que diuen els meus pares... Al principi no m'agradava gaire però cada vegada m'entusiasma més i tinc molt bons amics a l'equip que tot plegat fa que m'ho passi "bomba". Tot i que no sóc cap Ricki Rubio, de tant en tant faig alguna cistella i la felicitat em dura tota la setmana; la meva autoestima puja tant que l'adrenalina se'm dispara al màxim.

La meva família diu que amb la crisi econòmica, sobren arquitectes, però més endavant, quan ja s'hagi acabat, se'n necessitaran molts. Si em trec la carrera, m'agradaria anar-me'n a l' estranger, a la Xina o a l'Amèrica del Nord, per ampliar els meus coneixements i aprendre noves cultures. Però també tornaré al meu país, Catalunya, per aplicar tot allò bo que hagi après fora. El futur em preocupa una mica, però estic intentant divertir-me, relacionar-me amb els altres nens i nenes i aprofitar al màxim la poca infància que em queda.